

Submissió policroma

Un relat de: [Ossian](#)

Submissió policroma

Haver de traslladar els gravats del vell llibre al fresc que estava pintant a l'estança principal del marquès, li produïa un desassossec que el corroïa profundament. Al vespre, estirat al jaç i amb els ulls tancats, les imatges d'aquells penis alçats, dels culs generosos i de tots aquells cossos mig nus se li apareixien com imatges en moviment, com si fossin vives, com si el convidessin a participar d'aquelles orgies. Llavors s'agenollava i cercava el consol en l'oració, com quan vivia i pintava a la catedral de Marsella, i va conèixer l'ajudant. El va trasbalsar des del primer moment, de res serviren ni oracions, ni cilicis, ni penitències, ni les novenes que encarregà. Caigué en la temptació i es perdé entre les seves cuixes i els seus pits. I per primer cop a la vida se sentí important.

Ara també se sentia pertorbat, però tot era diferent. Engrandir, transportar i acolorir els dibuixos de totes aquelles escenes obscenes els estava trasbalsant als dos. No entenien el perquè de tot plegat. Ells s'estimaven amb tendresa, respecte i admiració; res a veure amb el que estaven descobrint. I el marquès que quan anava a comprovar personalment la feina, els feia sentir minúsculs, amb unes ganes immenses de fer-se fonedissos. I aquell home fort i poderós que ho palesava tothora ho sabia. Augmentà la freqüència de les visites però cada cop feia menys atenció a les explicacions de com aconseguien els colors desitjats i de com els fixaven a la paret que li donaven, amb la submissió pròpia del dèbil davant el poderós, el mestre i l'ajudant. Ell només frisava per escenificar una orgia amb aquell homenet i la seva companya, emular, un altre cop, el seu antecessor.